

« По врѣмето на Занзе тя ви носеше кафето , господине, и защото стоеше дълго време да говори със васъ . . . , страхъ ме бѣше да не ви е обладала предателката сичкитѣ тайни »

Отговорихъ му съсъ гнѣвъ: « Нѣ, никоги не е познала нити една, и ако да имахъ тайни, не щѣхъ да бѣдѣ толкосъ простакъ за да ѝ ги повѣрижъ. Продѣлжавайте.

« Да прощавате, не казувамъ, че вашя милость сте простакъ; нѣ нѣмахъ увѣренъе у Занзе, и сега, вашя милость нѣмате дружина надѣвамъ се че »

« Е какво? Истѣлкувайте се веднажъ.

« Нѣ първо закълнете ми се да не ме издадете никакъ.

« Е! Боже мой! да се закълнѣ че нѣма да ви издамъ! можъ: никоги не сѣмъ издавалъ нѣкого.

« Кажете ми прочее, че се заклевате.

« Да, заклевамъ се че нѣма да ви издамъ. — Нѣ разумѣйте, глупавцино, че онзи който може да издаде нѣкого, може да издаде и клетвета си. »

И извади отъ джебѣтъ си едно писмо, и ми го подаде треперншкомъ, сѣ като ме заклеваше да го скѣсамъ щомъ го прочетѣ.

« Почякайте малко, рекохъ му, като го отваряхъ, и ще го съдерѣ прѣдъ васъ.

« Нѣ трѣбува вашя милость да му отговорите, а азъ не можъ да чякамъ. Прочее, вашя милость му намѣрете врѣмето. Нѣ да се съгласимъ за едно нѣщо: когато чюйте да иде нѣкой, напомнете си, че ако бѣдѣ азъ, ще пѣижъ сѣкоги пѣсенъта: *звгниаѣ, една котка ми мяуца*; и тогази, като нѣма да се боите че ще ви свари нѣкой, можете да турите